poštarina plaćena u gotovom

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1936

GOD. XXI. BROJ 9

G-7.

»GOSPINA KRUNICA«, glasnik štovatelja presv. Krunice. Izlazi početkom svakoga mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 15, dobrovoljna Din 20, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — IZDAVAČ: dominikanska naklada »Istina«. — ADRESA Uredništva, odnosno Uprave: »Gospina Krunica«, Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalju pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

RUJAN 1936 SEPTEMBAR

		Opći kalendar		Dominikansko-kruničarski kalendar
U	1	Egidije	1	
S	2	Zenon, Maksima	2	
Č	3	Mansvet, Serafina	3	Bl. Gvala iz Brešije. Bisk. i isp. (1244.)
P	4	Rozalija djev.	4	Bl. Katarina iz Rakonidija Dj. (1547.)
S	5	Laurencije, Justinijan	5	God. smrti r. i dobročinitelja D. Reda
N	6	**14. po D.**, Zaharija pr.	6	**I. N. mj.**[1]) B. Bertr. iz Garige. Isp. (1230.)
P	7	Bl. Marko Križevčanin	7	
U	8	**Mala Gospa**	8	**Porođenje Bl. Djevice Marije**[2])
S	9	Petar Klaver	9	
Č	10	Nikola Tol.	10	
P	11	Prot i Hijacint, Pulherija	11	
S	12	Ime Marijino	12	
N	13	**15. po D.**, Amat bis.	13	**II. Nedjelja mjeseca**[3])
P	14	Uzvišenje sv. Križ.	14	
U	15	7 žalosti Bl. Dj. M.	15	
S	16	Ljudmila (Kvatre) †	16	
Č	17	Rane sv. Franje, Hildeg.	17	
P	18	Josip Kupertin †	18	Bl. Ivan Masias Isp. (1645.)
S	19	Januarije †	19	
N	20	**16. po D.**, Eustahije	20	**III. Nedjelja mjeseca**[4])
P	21	Matej apostol	21	
U	22	Mauricije muč.	22	
S	23	Tekla, Lino	23	
Č	24	Bl. Dj. M. za otkup suž.	24	
P	25	Kleofa m., Kamilo m.	25	Spomen sv. Dominika u Surianu
S	26	Ciprijan i Justina	26	Bl. Dalmacije Moner iz Girone Is. (1341.)
N	27	**17. po D.**, Kuzma i Dam.	27	**Zadnja nedjelja mjeseca**[5])
P	28	Večeslav knez	28	Bl. Lovro iz Ripafrate. Isp. (1457).
U	29	Mihovil arkanđeo	29	
S	30	Jeronim.	30	

[1]) Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine.

[2]) Potpuni oprost za članove Bratovštine presv. Krunice i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

[3]) Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova.

[4]) Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

[5]) Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito mole u društvu s drugim triput sedmično po jedan dio presv. Krunice.

GOSPINA KRUNICA

GOD. XXI. ZAGREB, RUJAN 1936. BROJ 9

„MLADICA IZ KORIJENA JESINA"

U vječnim osnovama Božjim, u koliko su se odnosile na otkupljenje palog ljudskoga roda, Marija se je sjala kao zvijezda na nebu najboljih i najutješnijih nada... Jer Bog, netom je odlučio da spasi palog čovjeka po svome Sinu, po svojoj naime Vječnoj Riječi, Mariji je ujedno tu dosudio najodličniju ulogu. Zato je i htio, da se ona začne

DIJETE MARIJA SA SVOJOM MAJKOM SV. ANOM
(Naslikao Scheffer-Berlin)

bez grijeha, zaustavivši tako na njoj jedinoj one posljedice istočne krivice naših praroditelja, koje su sa svojim kobnim učincima sve nas ostale tako teško tištile...

I sad evo, devet mjeseci iza prečistog njenog Začeća, Marija dolazi na svijet kao najbolji dar neba, kao najmirisniji cvijet rajske bašče... Pa kao što joj je začeće bez ljage, tako je jednako i njeno rođenje čisto, čišće od ljiljana, sjajnije od sunca...

A kako da i ne bude tako, kad je ona određena da bude kćerka Vječnoga Oca, Zaručnica Duha Svetoga i Majka Vječne Riječi?... Zato ju je sveto Trojstvo i nakitilo svim darovima milosti i kreposti, jer ju je za stan svoj odabrao Onaj, koji je sama milost i sama krepost... Svetost anđela, dostojanstvo kerubina i serefina, sve je to daleko ispod svetosti i dostojanstva Marijina. Isus je naime sam htio da njegova Majka u svakoj odlici bude prva iza njega. A kako da to ne htjedne, kad je svoj vlastiti ljudski dio imao da dobije od nje i po njoj. On je doista bio njen Stvoritelj, ali je zato ona imala da postane njegova Roditeljka... A ima li sina koji ne bi htio da mu majka bude što sjajnije nakićena, što dostojnije odlikovana?!... Međutim, dok zemaljski sinovi mogu to samo željeti svojim majkama, Marijin Sin, to je mogao da joj ujedno podijeli, jer je moguć, svemoguć — Bog sam.

I Marija je eto sada među nama... Njezinom se rođenju raduje nebo i zemlja... I samo presveto Trojstvo naslađuje se u tom djelu svojih ruku... Jer dok su ostali ljudi djelo Božje u sebi iskvarili, dotle je u Mariji slika Božja, odraz presvetog Trojstva, ostao čist, lijep, neokaljan. Bog se je naslađivao gledajući u Mariji u svoj svojoj krasoti obnovljenu viziju zemaljskoga raja. Dapače, ona je bila, po kojoj su se opet imala otvoriti zatvorena vrata vječnih obećanja i nagrada.

Pristupimo zato i mi u ovaj mili i ljupki blagdan k Marijinoj kolijevci i divimo joj se... To dijete je radost neba, utjeha zemlje. To je ona, kojoj Pjesma nad pjesmama kliče: »Sva ti lijepa, prijateljice moja, i ljage nema na tebi!« — »Jedna je jedina golubica moja, savršena moja«. — »Koja je to što ustaje iz pustinje, puna miline!«

Kolijevka Marijina ujedno je škola kreposti! Već sam pogled na to rajsko dijete ulijevao je svakomu poštovanje, svakoga je napunjao radošću. I ne samo to nego je njezina nebeska pojava svakomu udahnjivala želju za krepošću, za svetošću... I nama zato nek rođenje Marijino bude prilika, da se sve više uklonimo od svega onoga, što nas čini manje sličnima njoj, dotično da se utvrdimo u svemu, po čemu ćemo joj biti sličniji, miliji.

Sjećajmo se napokon uvijek, da smo po Mariji dobili Spasitelja: »Korijen Jesin bacio je mladicu, a mladica cvijet, i na tom cvijetu počiva Duh Sveti«. Kad nam je dakle dala najviše ,dat će nam i sve drugo, jer sve je drugo malo prema tom daru, koji smo po njoj primili... A molimo je nadasve, da k nama dođe i trajno u nama ostane milost njenog Sina, koja nju nije nigda ni za čas ostavila. Jer tek tada će nam dani biti sretni i tek tada će nam budućnost biti osigurana... L.

Sv. Matej apostol i evanđelist

(Blagdan 21. rujna)

Sv. Matej dolazi nam u Svetom Pismu pod dvjema imenima: Levi i Matej. S prvim imenom spominju ga, kad o njem govore, evanđelisti Marko i Luka, dok on sama sebe redovno nazivlje Matej. Poteškoću glede tog dvostrukog imena rješavamo tako, da se je on prije obraćenja, dotično prije nego je otišao sa Isusom, nazivao Levi, a da je kasnije, skupa s načinom života, promijenio i ime. U potvrdu toga dolazi nam i samo značenje židovske riječi Matej, koja prevedena znači »darovan Bogu«.

Reče Isus Mateju: »Hajde za mnom. I ustavši otide za njim«. (Mat. 9. 9.)
(Naslikao J. Chimenti-Firenze, Galleria Ant. e Mod.)

Rodom je sv. Matej vjerojatno iz Galileje. Neki su iz toga, što mu se otac zvao Alfej, zaključivali, da je on brat sv. Jakova Mlađega i sv. Jude Tadeja, no to mišljenje ne možemo primiti naprosto iz toga razloga, jer je u židovskom narodu bilo ime Alfej dosta obično.

Po zvanju je bio carinik, činovnik naime nekakav rimski, koji je sakupljao porez u ime rimske vlasti. Ta ga je služba dakako činila mrskim u očima Židova, jer oni, kao što su teško snosili rimski jaram, tako im je napose bilo teško plaćanje svih poreza i svih ostalih carina. I upravo dok je jednom, u Kafarnaumu vršio tu službu, susreo se je s Isusom. Sam nam Matej taj susret ovako opisuje u svom evanđelju: »I kad je odatle otišao Isus (naime poslije nego je ozdravio uzetoga) vidje čovjeka, gdje sjedi na carini po imenu Mateja i reče mu: Hajde za mnom. I ustavši otide za njim.« (Mat. 9, 9.).

Malo je tu doista riječi, ali je njima puno kazano. Istaknuta je tu naime sva ona pripravnost, kojom se je Matej odazvao Isusovu pozivu. Mi naime znamo, kako je ljudima obično blago i bogatstvo glavni uzrok, da ne slijede Božji zakon. A eto Matej, netom je u Isusu upoznao nešto veliko i neobično, ostavlja spremno sve, što bi ga moglo priječiti u poniznom nasljedovanju Isusa, te postaje njegov odani učenik i apostol.

Inače malo nam je detalja poznato iz života sv. Mateja. Ne znamo niti zastalno, gdje je on poglavito razvio svoj apostolski rad. Svakako u početku je propovijedao po Palestini, gdje je obratio mnoge Židove na kršćansku vjeru. No po svoj prilici tu je djelovao samo neko vrijeme, a to zaključujemo iz toga, što nam »Djela apostolska« ništa ne govore o njemu. Vjerojatno nije se našao u Jeruzalemu ni god. 51 prigodom apostolskog sabora. Drži se dakle, da je on u to vrijeme naviještao evanđelje negdje daleko. Tako sv. Ambrozije i sv. Paulin iz Nole drže da je naviještao Kristov nauk u Perziji, Metafraste u Siriji, a sv. Izidor u Macedoniji. Drugi pisci međutim još vjerojatnije drže, da je on u to vrijeme propovijedao u Etiopiji, dotično u današnjoj Abesiniji, koja graniči s Egiptom. Tamo bi, prema sv. Klementu Aleksandrijskom, u etiopskom gradu Natabu, bio obratio velik broj pogana, koje su napose u svojoj vlasti držali mnogi vrači raznim lukavštinama i prevarama. Tako je samim znakom križa natjerao u bijeg dvije goleme nemani, koje su uznemirivale i užasom napunjale tamošnje stanovništvo.

Sv. Matej je u Etiopiji još slavniji postao po tome, što je uskrisio kćer kraljevu, oko koje su se zaludu sa svim svojim vještinama mučili vrači. A kralj je međutim bio obećao našem apostolu, da će prigrliti kršćansku vjeru, ako mu uspije dozvati u život njegovu jedinicu. I doista, milost je Božja kralju pomogla da je održao obećanje. No upravo radi toga zamrzili su vrači još jače sv. Mateja. Kad međutim nijesu ništa mogli postići kod kralja, dok je još on bio na životu, pokušaše, kad je umro, kod njegova brata, koji ga je u vladanju bio naslijedio. I doista on ga dade pogubiti između ostaloga i radi toga što je držao da je apostol kriv što kćerka pokojnog kralja, koja je međutim bila Bogu zavjetovala djevičanstvo, nije htjela da mu bude ženom. Prema tom možemo držati, da je naš apostol također mučenik djevičanstva. Mučeničku je smrt podnio upravo dok je služio sv. Misu. To se je zbilo vjerojatno god. 70, to jest one iste godine, koje je Jeruzalem razoren.

Grob sv. Mateja bio je prema Doroteju najprije u Hieropolisu, partskom gradu. Ne zna se, kad mu je tijelo bilo preneseno u Salerno. Svakako u kripti stolne crkve tog grada danas se čuva veliki dio moći sv. Mateja. Znamenitije njegove ostatke nalazimo također u nekojim drugim gradovima, kao u Milanu, u Monzi, u crkvi Svete Marije Veće u Rimu, u Beauvais-u u Francuskoj i u Mahe-u u Engleskoj.

No najdragocjenije, što nam je ostalo od sv. Mateja, to je njegovo evanđelje. Od četiri evanđelista, Mateja, Marka, Luke i Ivana

svoje je evanđelje prvi napisao Matej. Prema tome on i Ivan su u isto vrijeme i apostoli i evanđelisti. Bliži povod da Matej napiše evanđelje bio je da uvjeri Židove, kako se je na Isusu ispunilo sve, što su Svete Knjige židovskoga naroda o Mesiji proricale. Prema tomu je i napisao izvorno evanđelje u onom jeziku, kojim se je tada u Palestini govorilo, a to je aramajski ili siro-kaldejski.

I mi ćemo najbolje počastiti uspomenu ovog velikog apostola i evanđelista, ako budemo često i pobožno čitali njegovo evanđelje, koje nam život i nauk Spasiteljev donosi u svom prvom i nepogrešnom izvoru. A takvo će nam čitanje ujedno dati poticaja da se što više približimo našem božanskom uzoru Isusu, od kojega nam dolazi svako dobro i po kojemu se jedinomu možemo spasiti. **S. L.**

Moja krunica, moj najbolji štit

Kad rat me svjetski tjerô,
Od sjevera do juga,
Kad nastala je strašna,
Za sve nas muka duga;

Kad gazeći Karpate,
Do ruske zemlje dođoh,
Kad skoro cijelu među
Rumunjske zatim prođoh;

Kad crna neman rata,
Sve teže tjerat stala,
I trudna noga moja,
Na tlo albansko pala.

Kad bolest me je teška
U svojoj stisla vlasti,
I pogibao bila,
Zauvijek da ću pasti;

Ti, Krunico si sveta,
Moj štit najbolji bila,
O tebi se je skrhla
Sva crna pakla sila.

Ti štit mi i sad budi,
Ti prati me do smrti,
Da protivne sve mogu
Mog spasa sile strti.

Ante Belanić.

Preko klanjanja . . .

Polusjena... Tek iza zastora s desne strane lije se pramen svijetla. Ispred mene je, na podnožju oltara, prostrt crveno-bijeli sag, kojega bočne rubove zaklanja zelenilo cvijeća. U tišini polutame šutke izgara vosak. Klečim . . .

Središte tog prostora i predmet mojih misli i osjećaja jest — snježna hostija, On. Sav žar onih bijelih svijeća upravljen je Njemu; od tog žara one dogorijevaju — tiho, bez riječi . . . A ja? Ja se molim da postanem kao i te svijeće.

Pavlović Šimun.

Neće li nas zateći sudbina Sodome i Gomore?

(Uz poslanicu primorskih biskupa.)

Kroz metež i strku uznemirenih duhova šire se prigušeni glasovi o skoroj katastrofi. Čuju se kao vrisak i jauk u oluji ili kod brodoloma, a ipak oni su gotovo nezamjetljivi. Ali čuju ih čiste duše u tišini srca, u prisutnosti tabernakula... Svijet ih ne čuje, ne razumijeva ih, a dobre ih duše dobro razumiju, jer ih razumije i ona bijela hostija — sam Isus. On im u tišini priča o strašnoj sudbini starih gradova, o katastrofi što je zatekla obožavatelje tijela i njegovih nedozvoljenih želja. Svijetu je to tajna — davna bajka! — a mi se tresemo i čekamo neće li se zemlja pod nama otvoriti, da se raščisti atmosfera i otvore novi vidici...

»BLAŽENI ČISTA SRCA, JER ĆE ONI BOGA VIDJETI« (*Mat. 5. 8.*)

Žalosna činjenica, pravo čudo gdje napretkom kulture postajemo sve primitivniji. Današnji se naraštaj razmeće kulturom, čudesnim izumima, napretkom u znanosti i umjetnosti, a pred i najmanjim zahtjevom žrtve, pravde ili poštenja iskrisuje sva bijeda njegova duha. Smješno zaista, u današnjem »Novom vijeku« kad se čovjek približava — misle usijane glave — šili božanstva svijet izgleda golemo garište, bojno polje prekrito samim leševima rastrovanih duhova: varalica, bludnika, razbojnika — tih novovjekovnih junaka. Savršenstvo, ljubav, poštenje o kojem nam Isus u sv. evanđelju govori danas se ne prakticira. Ne služiti se slobodom koja nas i čini tako moćnima padamo u ropstvo; boj biti s tijelom i njegovim zlim sklonostima jest glupost, pojam žrtve i ne opstoji, jer to tek vrijedi za odabrane duše. Rastave braka, pogansko sklapanje ženidbe, poništavanje poroda, nikakav osjećaj materinstva — sve slavi zajedno. tijelo i slobodu. Demoralizacija je danas jedini nakit duše — pa, naravno, nudizam je sasvim nužan. Ne ostaje još nego da napustimo sela i gradove, porodice i društvo te naselimo šume i duplje. Tamo nas vodi »Novi vijek«! Grozna činjenica da nerazumna priroda instinktivno više Boga slavi. I biljka i životinja živi u granicama zakona prirode. A razuman čovjek kao da ima prednost što znade biti manji od životinje iako u oholosti svojoj i umišljenosti snuje o skorom osvojenju svemira. U blatu svoga srca i bijesu neobuzdana razuma, po smišljenom sotonskom planu, porazbijao je ploče Dekaloga pa se brani ohološću svojom i junači bijedom. Zadrhta li nebo i sjevnu li munje obranit će se on vješto Franklinovim šiljcima. Strese li se zemlja, udari li oluja, orkan, njega najmodernije sprave već unaprijed upozore. Udari li bolest on će modernom medicinom i mrtvaca gotovo oživiti. Začas leti zrakom, zemljom, ispod zemlje, morem, ispod mora, a riječi je dao brzinu misli. Samom Bogu misli da je ruke vezao!? — Ipak, svagdano se umire, a kako?... Ipak ratovi, kriza i stotinu ostalih nevolja biju čovječanstvo; žeđamo kod izvora vode i gladujemo kod tolikog obilja hrane. Zastalno, ne treba imati duh proroštva da stalno ustvrdimo da će bič Božji i dalje šibati ljudstvo dok svaki pojedinac ne propne tijelo svoje s požudama i slobodom njegovom kako to zahtjeva apostol Pavao. Tu je izvor bijede. To je grijeh što izaziva bijes pravednoga Boga, to je zločin što vapi osvetom pred licem Božjim!

A kad bi Krist još jednom htio da s naših obala ili s Petrove lađice propovijeda narodu teško bi jamačno danas našao čistog mjesta gdje da nogu položi. Sve je opoganjeno! Zemlja bi pred samom Njegovom pojavom iščezla. Mi kao da ne smijemo više u psalmu moliti: »Blagoslivaj, zemljo, Gospodina, hvali i uzvisuj ga uvijeke.« Radije molimo: Hvalite ga sve životinje i sve živine, gmazovi i ptice u zraku«.

Nema čudesa o kojima pričaju ultramodernisti u Novom vjeku. Nema čuda, samo je jedno čudo što nas ne sažeže zažareni sumpor i paklena vatra, jer smo nadmašili zloću Sodome i Gomore. Iz raskošja bogataševa stola, iz oskudice primitivne kolibice, iz sela i grada čuje se samo jedan glas, glas razdražene mase što urla po ulicama, kao

nekad u poganskom Rimu, za »slobodom i uživanjem.« U poremećenoj ravnoteži razuma i srca pokopani su svi ideali, zamro kršćanski osjećaj da se u srcu podignu žrtvenici »Boginji slobodne ljubavi« i sramotnom bogu »Baku«. Njihov su porod kržljav i slabouman naraštaj, opustošene porodice, bezbožna društva i kojekakva poganska udruženja. Njihova je i ova okužena atmosfera u kojoj se svi gušimo. Žalosno a istinito, dva božanstva vladaju kao nekad u poganskoj Ateni i izopačenom Rimu: Hermes i Afrodita, Venera i Bako! Oni vladaju u današnjim kupalištima, ljetovalištima, kazalištima, kinima, svratištima, ukratko, posvuda. Tako je danas zabranjen ulaz svakom čestitom čovjeku. Ipak, sve vrvi od strke ljudi. Zacijelo, ne bismo se ni danas čudili starom Diogenu kad bi pokušao da sred bijela dana traži svijećom ulicama poštena čovjeka. Je li to možda san ili tlapnja? Ali nije niko toliko slijep te ne bi vidio kako sve više nestaje svježine i stida s rumenih lica naših djevojaka, kako iščezava bistrina i odrešitost s čela naše mladosti, kako blijedi nevinost s očiju naše djece! Gdje su uzorne obitelji, čestiti muževi i majke, ponosne djevojke i iskrena mladost? Odakle pronevjerenja, razbojstva, zavisti, nepovjerenje, rastave braka i mnoga ostala zla? Mi samo znamo da se Bog davno zagrozio obožavateljima puti i njezinih želja. Zato osjećamo bič Božji u privatnom i javnom životu; osjećamo da je pogažen velik zakon Božji. — Strašimo se da ne padnemo u ruke pravednoga Boga, molimo da nas ne zateče sudbina Sodome i Gomore!

I nad našim ruševinama izniknut će zacijelo, novi, svježi naraštaj da pokopa naše ohole kosti i zatisne u opoganjene lješine spomenik sramote.

Fr. Z. op.

Čežnja u spoznaji

Tvoja svijetla pojava, Učitelju, zanijela je moju mladu dušu. Stao si visoko na svijetlom brdu pružajući ruke prema meni... Moje malo srce Te je tada neizmjerno zavoljelo. Potrčkao sam brzo prema Tebi, Ljubavi, da me primiš u svoj naručaj.

Ali, što se više približujem Tebi, Propeti, put mi postaje sve teži i trnovitiji. Drač je sve oštriji, ali moja ljubav na trnju raste, a noge se u krvi jačaju.

Tvoj čar, Božanski, postaje sve veći, Tvoja pojava sve svjetlija. Još većim zanosom hrlim na svijetlo brdo Gore, visoko, k Tebi, Isuse!

Dujšin Ignacije

Ne čekaj konac godine da pošlješ pretplatu. Imaj uvijek na pameti onu: Dvostruko daje tko brzo daje.

Prvi hrvatski liturgijski sastanak u Hvaru i njegove rezolucije

Na liturgijskom sastanku u Hvaru od 4 do 6 srpnja, koji je tako lijepo ispao, budeći najbolje nade u sve uspješniji razvitak liturgijskog pokreta i života kod nas, a o kojemu je već bilo izviješćeno i u »Gospinoj Krunici«, donio je više veoma zgodnih i potrebitih rezolucija. Budući da je potrebito da se zanimanje za liturgiju pobudi i u najširim krugovima vjernika ,te rezolucije u njihovom osnovnom dijelu donosimo evo i mi:

UČESNICI LITURGIJSKOG SASTANKA U HVARU

I. OPĆI ZAKLJUČCI

1. Prvi liturgijski sastanak šalje vruću i usrdnu molbu kompetentnom crkvenom forumu, da bi se pobrinuo, i da bismo u što skorije vrijeme dobili jedinstveni autentični prijevod stalnih dijelova sv. Mise.

2. Liturgijski sastanak izrazuje želju, da bi naše vrlo zaslužno Društvo Sv. Jeronima, koje je već objelodanilo pučku moralku i dogmatiku, sada izdalo i tako potrebitu pučku liturgiku, koja da bude napisana u duhu savremene liturgijske obnove. Isto bi tako Društvo Sv. Jeronima zadužilo hrvatski narod, kad bi u zbirci svojih molitvenika izdalo po koji liturgijski molitvenik i priručnik za puk.

3. Liturgijski sastanak moli sastavljače pučkih molitvenika, da se kod sastavljanja što više obaziru na veliko molitveno blago, koje se nalazi u liturgijskim knjigama. Liturgijska obnova zahtijeva, da se puku dade u ruke u prvom redu liturgijski tekst sa molitvom. Liturgijski sastanak zato izrizivi žaljenje, što s ebaš kod nabožnih osoba u tolakoj mjeri šire molitvene knjižice, koje su vrlo daleko od liturgije, kao napr. jedna od Crkve nedavno zabranjena »Krunica«.

4. Pozivaju se hrvatski crkveni kompozitori, da mjesto često puta skroz subjektivnih nabožnih pjesama komponiraju radije liturgijske tekstove (himne, antifone, psalme i dr.).

5. Na prijedlog prisutnih kateheta, zanimaju se svi naši vjeroučitelji, da liturgiji posvete što veću pažnju u obuci vjere, a napose da neprestano priučavaju mladež na život s crkvenom godinom. U srednjim školama neka djeca izmjeničnim moljenjem i pjevanjem aktivno sudjeljuju kod sv. Mise.

6. Liturgijski sastanak umoljava centralna i biskupijska vodstva svih grana Katoličke Akcije i ostalih katoličkih udruženja, a napose njihove središnje i mjesne duhovnike, da cjelokupni duhovni odgoj članstva vode u duhu liturgije i da u svakom društvu po mogućnosti osnuju liturgijsku sekciju.

7. Sa sastanka se šalje molba i preporuka uredništvima svih katoličkih listova i vjerskih glasnika, da u svakom broju sustavno i redovito donašaju nešto liturgijskog gradiva.

II. SVEĆENSTVO I LITURGIJSKI POKRET

1. Liturgijski sastanak umoljava sveukupno svećenstvo, a napose članove naših Redova, koji djeluju u narodu kao propovjednici i misijonari, da u svojim propovijedima posvete što veću pažnju katoličkoj liturgiji, i da u širokim slojevima vjernika bude smisao za liturgijski život.

2. Budući da je liturgija nenadkriljivo odgojno sredstvo sastanak moli uprave svih naših svećeničkih i redovničkih sjemeništa, konvikta i ostalih odgojnih zavoda, da duhovnu formaciju svojih pitomaca provede u duhu liturgije.

3. Liturgijski sastanak umoljava središnji odbor za priredbu Euharistijskih kongresa kao i priređivačke odbore pojedinih kongresa da ti kongresi, kako stvar već sama po sebi zahtjeva, budu u isti mah i pučki liturgijski kongresi po govorima koji se na njima drže i po priredbama te pobožnostima koje se tom prigodom obavljaju.

4. Da se po našim crkvama služba Božja što dostojnije i izglednije vrši, sastanak moli upravitelje crkava, da posebnu brigu posvete liturgijskom odgoju orguljaša ministranata i crkvenih poslužnika (remeta, zvonara i dr.). U tu će im svrhu kao uopće i liturgijskoj obnovi našega naroda posebno pomoći naš jedini liturgijski časopis »Život s Crkvom«.

5. Na posebnu želju prisutnih svjetovnjaka sastanak apelira na svećenstvo, da se u turističkim krajevima, makar i uz velike žrtve, turistima i izletnicima u zgodno vrijeme služi sv. Misa, te da se red sv. Mise oglašuje na crkvenim vratima.

III. LITURGIJSKO PJEVANJE I ORGULJAŠKA ŠKOLA

1. Na prijedlog referenta o liturgijskom pjevanju liturgijski sastanak poziva sve koji vode crkveno pjevanje, da se u svim našim crkvama u prvom redu njeguje gregorijanski koral, kako Crkva to želi i zahtijeva.

2. Liturgijski sastanak moli kompetentne crkvene krugove, da bi se po mogućnosti u sve naše crkve uvelo pjevanje po Hrvatskom Crkvenom Kantualu. Paralelno s tim preporuča se puku nabava pjesmarice »Anđeosko cvijeće«.

3. Već 30 godina izlazi kod nas izvrsno uređivani crkvenoglazbeni časopis »Sv. Cecilija«, kojim bi se i veći narodi dičili. Ovom prigodom sastanak preporuča, da ne bude bez ovoga časopisa ni jednoga, kome je povjerena briga za pjevanje u našim crkvama.

4. Liturgijski sastanak umoljava kompetentne crkvene krugove, da zabrani pjevanje svih sentimentalnih i necrkvenih pjesama, koje se šire ponajviše u rukopisima. Kao mjerilo crkvenosti neka se uzima koral.

5. Sastanak moli kompetentne crkvene krugove, da se u svim sjemeništima što više moguće i po planu obučava koral.

6. Da obnova liturgijskog pjevanja ide pravim smjerom, sastanak smatra dužnim, da zamoli kompetentne crkvene krugove, da bi se obnovile i oživile diecezanske komisije za crkvenu glazbu, koje bi se brinule za izvršenje svih crkvenih odredaba u tom pogledu.

7. Liturgijski je sastanak još slobodan, da skromno upozori i zamoli sve kojih se tiče, da bi se i kod nas ustanovila barem jedna tako potrebita orguljaška škola.

IV. UREĐENJE CRKVI U LITURGIJSKOM DUHU.

1. Liturgijski sastanak izrazuje želju, da bi svaka naša crkva, pak i u najzabitnijem selu, pak i ona sa vrlo skromnim prihodima bila u svakom pogledu tako uređena, kako se dolikuje kući Božjoj i zajedničkom prebivalištu Boga i ljudi. Posebno želi, da se kod uređaja ističe krstionica kao mjesto kršćanskog preporođenja i veliki oltar kao središte čitave crkvene zgrade. Sam pak oltar neka bude uređen kao mjesto, na kojemu se svakog dana obnavlja Isusova žrtva na križu i zato neka sporedne stvari na oltaru ne sakrivaju žrtvenika.

2. Sa sastanka se šalje topla molba svim upraviteljima crkava, da se crkva, oltari, kipovi i slike ne rasvjetljuju pretjerano i teatralno. Iz crkve i posebno s oltara neka se nadalje odstrani sve umjetno, izrađeno cvijeće. Živom Bogu se pristoji samo živo, svježe, Božje cvijeće, pa makar i samo zelenilo.

3. Mjesto neukusnih Božićnih i Uskrsnih čestitka, židovskih i nežidovskih, liturgijski sastanak preporuča, da upotrebljavamo svi samo dopisnice, koje odgovaraju liturgijskom duhu i molitvama naše narodne umjetnosti.

4. Liturgijski sastanak moli kompetentne crkvene krugove, da bi se u svakoj biskupiji sastavio odbor, koji bi pomoću upravitelja crkava popisao, eventualno sakupio i brižno čuvao liturgijske predmete povijesno-umjetničke vrijednosti, te koji bi nadalje nadzirao gradnju ili restauraciju crkava i njihovo unutrašnje ukrasivanje. Taj odbor ne bi imao pred očima samo propise Crkve i estetski momenat nego i duh naše narodne umjetnosti.

5. Liturgijski sastanak umoljava upravitelje crkava, da dobavljaju liturgijska odijela i liturgijsko posuđe, ukrašeno našim narodnim motivima, jer se duh liturgije dade vrlo lijepo spojiti s duhom naše narodne umjetnosti. Neka se zato i po vanjskom izgledu crkvena ruha osjeti, da u našim crkvama hrvatski narod najljepšim produktima svoje narodne duše slavi Boga!

Uporedo s ovim rezolucijama, bio je na tom sastanku izabran odbor, koji će kasnije proširiti i popuniti, a kojemu je napose stavljeno u dužnost »**da s odgovornošću preuzme sistematski i organizovani rad oko buđenja i propagiranja liturgijske obnove kod Hrvata u intenzivnom i ekstenzivnom smjeru**«. Za slijedeću godinu taj privremeni odbor ima: a) da se stara oko propagiranja i provođenja gornjih rezolucija, b) da se pobrine za tiskanje i raspačanje izvještaja sastanka, c) da skupa s uredništvom daje smjer liturgijskom glasilu »Život s Crkvom« i d) da sve pripremi za slijedeći liturgijski sastanak, koji bi se imao držati svake dvije godine. Pokrovitelj tog odbora je hvarski biskup mons. Pušić, predsjednik dr Ivan Deballe, a tajnik Josip Kirigin. Kao odbornici ušli su predstavnici raznih biskupija i Redova.

Znajući koju ulogu vrši liturgija u vjerskom životu svakog naroda, molimo svi Svemogućega, da liturgijsko nastojanje okruni što većim uspjesima i u našem hrvatskom narodu!

Krunica i glasoviti športist

U ovim danima svjetske Olimpijade i uopće tako razvijenog interesa za šport, dobro će biti sjetiti se uloge, koju je molitva presv. Krunice imala u životu jednog poznatog športiste.

Knut Rockne bio je predsjednik najboljeg nogometnog udruženja u Americi. Na katoličku se je vjeru obratio s protestantizma, a način kako je do toga došlo, veoma je značajan i poučan.

Od dulje je naime vremena motrio kako nekoji od njegove momčadi svakog jutra, prije igre, nestaju, a kako bi se tek kasnije odnekud vratili. Htio je da tomu svakako uđe u trag. Kad eto opazi, kako ti momci jutrom ulaze u jednu crkvu, tu prisustvuju sv. Misi i primaju sv. Pričest. Toliko je to na njega djelovalo, da je počeo proučavati našu svetu katoličku vjeru, te je napokon postao revan i izgledan vjernik.

Poginuo je tragičnom smrću: prigodom avionske nesreće. Oko mrtvih ruku našli su mu ovijenu krunicu. Dokaz svakako da mu je Kraljica presv. Krunice skupa sa slutnjom smrti dala milost da bude na nju i pripravan ...

Jesi li se još potrudio da nađeš kojeg novog pretplatnika »Gospine Krunice«? . . .

Moli se Bogu

Moli se Bogu, vjernička dušo,
Da te svim dobrim nadari On;
Jer samo one, što mu se mole,
Pomaže, tješi, njima je sklon.

Moli se Bogu ... Kako i nećeš,
Kad su njega dobra ti sva? ..
Sve na tom svijetu što čovjek ima,
Čovjeku sve to dobri Bog da.

Moli se Bogu ... Uvjeren budi
Da će i tebe uslišat rad.
Moli se Bogu ... Pak će i tebi
Duše i tijela darovat sklad.

Dragan R. Milanović.

Moć kršćanske ljubavi

III

Nesloga

Prošle su dvije godine. Velika žurba vlada u dvorcu grofa Lozet. Sa visokih stabala do stupova spuštaju se vijenci zelenila i cvijeća. Grof Lozet slavi drugo vjenčanje. Nazad nekoliko mjeseci umrla mu je žena ostavivši mu jedinicu kćer od deset godina. Zato se sada, uzdajući se u Boga, ženi drugi put, eda dobije muškog nasljednika svom velikom imanju. Grof Lozet bio je veliki prijatelj pl. Turié. To prijateljstvo prenio je i na njegove sinove, te su zato i oni danas bili gosti. Bili su predmet osobite naklonosti. Robert je malo važio, dočim je Albert bio »junak dana.« Svi su tražili njegovo društvo. Isticao se je plemenitošću, postupkom, dobrim humorom i veselošću. Ovakva naklonost bila je kriva samo jednomu među svim uzvanicima. Bio je to Robert, koji je osjećao da je zapostavljen radi brata. Na svršetku svečanosti bratski se oprostiše i Robert šapne bratu ove riječi: »Tko zna da ti brzo ne javim vijest, koja će i tebe razveseliti!«

Robert je naime mislio na zaruke. Tražio je zaručnicu, ali do ovog vremena nije našao nijednu koja bi mu zadovoljila srce. Danas je bio odlučio da zaprosi jedinicu grofa Lozet, koju je upoznao u djetinstvu pri svečanosti u dvorcu svog oca. Tada mu je osvojila srce milinom, skladnošću, jednostavnošću i oštroumnošću. Htio je danas da se nanovo uvjeri o njenom karakteru, odgoju i vjerskim čuvstvima. Uvjerivši se o svemu, odluči da zaprosi njenu ruku. To učini nekoliko sedmica kasnije poslije današnjega veselja u dvoru.

Ali odgovor nije bio jasan. Grof mu, po običaju, najlaskavije zahvali na toj velikoj časti, i reče, da on nema ništa proti, ali da kći mora pristati. Upusti se u dugo tumačenje i zamoli ga da još malo počeka, jer da je djevojka još mlada. Robert je sumnjao u iskrenost, ali ipak nije izgubio nadu. Obeća počekati.

Malo kasnije neki Robertov prijatelj šapne mu, da pravi uzrok ovakvom postupanju grofa mogao bi biti koji drugi natjecatelj — ri-

val — za ruku njegove kćeri. Na ovo je Robert mislio već prije, ali je ipak držao da bi mu, u svakom slučaju, to grof bio rekao ili pismeno javio. Malo vremena poslije primi od istog prijatelja pisamce: »Neće ti biti teško otkriti elegantnog kavalira — udvarača — jer se je on nalazio na gozbi na dan zaruka grofa i bio predmet osobite pažnje radi svoje plemenitosti i veselog humora«.

Kad je Robert pročitao ove riječi bilo mu je jasno, da suparnik nije nitko drugi nego njegov brat Albert. Ovo mu potpuno protumači zabunu i nejasnost odgovora grofa Lozet. — Uostalom svatko može zamisliti, kakve su žalosne misli zaokupile Roberta na pomisao da mu je suparnik vlastiti brat. Počne misliti, nije li možda on uzrok da mu je brat suparnik, jer mu je šapnuo da će mu brzo javiti vesele vijesti. Albert je lako mogao zaključiti da se radi o zarukama sa kćerkom grofa. I zato je on zaprosio ruku Milke, jer se je tako zvala djevojka. Mržnja i zavist poraste u Robertu. Nije mu dala mira. Ne mogavši više stati u nestalnosti, otputuje u Torin k svom bratu.

Žalosni i bolni susretaj! Albert sretan radi nenadanog dolaska, neznajući za uzrok, raširi ruke da ga zagrli. Ali Robert zastane. Pruži mu samo lijevu ruku i pogledavši ga oštro i izazovno, zapita, da li je istina da je on zaprosio ruku jedinice grofa Lozet. Albert, posve začuđen, odgovori veselo: »Da, istina je!« Tada Robert stane predbacivati bratu najteže osvade i optužbe. Albert je nastojao, da ga uvjeri da je nepravedno napadnut; nije nikada znao da je Robert mislio ikada zaprositi njenu ruku; prije nego ga je napao imao je propitati tko je najprije zaprosio ruku... Ali Robert nije ništa slušao, već, gonjen unutarnjim gnjevom, nastavio je predbacivati prostačkim riječima stare pogreške i obreče da će osvetiti ovu nepravdu. Na koncu Albert se nije mogao više uzdržati, te, nakon što je on očitao i Robertu slične čitulje, ljutito poviče: »Ja sam vojnik i moja mi čast ne dopušta da više snosim. Pozivam te na dvoboj...« Robert odgovori hladno: »Pozvao si me; primam. Svjedoci će izabrati mjesto, vrijeme i oružje«. To reče i izađe. Albert ostane nekoliko vremena nepomičan od ljutine i boli gledajući mrko u pod, a zatim se baci na sjedalicu kao čovjek bez života.

IV

Ljubiti znači trpjeti

Stara je riječ, da nijedna strast toliko ne zasljepljuje kao ljubomornost; a dokazuje i naša pripovjest gdje su dva brata radi nje došla i do dvoboja.

Dobro je ovdje opaziti, da nije samo ljubomornost bila uzrok ovog događaja, nego i ono ludo mišljenje da se povrijeđena čast može oprati udarcem mača. To se je ovako činilo. Jednom bi se učinilo ili doista bi bilo da ga je drugi uvrijedio. Tada je on bio uvjeren, a mislio da je i dužan, da mora pozvati uvreditelja ili tobožnjeg uvreditelja na borbu mačem ili revolverom. Oba uzmu među prijateljima dva svjedoka, koji imaju odrediti mjesto, vrijeme i oružje. Ako jedan ili drugi, bilo uvreditelj bilo uvrijeđeni, ostane ranjen ili ubijen, tada je čast

oprana i dana zadovoljština; ako ostanu živi opet su prijatelji kao i prije. Ne treba drugih riječi da se uvidi da je dvoboj veoma luda stvar, a i okrutna, barbarska i pogibeljna igra. I radi toga je Crkva, majka civilizacije, zabranila dvoboj pod prijetnjom izopćenja.

Zato je veoma teško shvatiti kako su ova dva brata iz kršćanske obitelji mogla podleći ovoj strasti. Čim se raznio glas po Torinu dođoše prijatelji i rođaci nagovarati braću da odustanu od naumljenog dvoboja.

Nekoliko sati poslije svađe primi Albert pismo nekog Robertova prijatelja i koji mu javlja, da Robert ne prima poziv na dvoboj, a to jedino da izbjegne sablazni pred javnošću. Uostalom, da će Robert na drugi način tražiti zadovoljštinu. Albert je primio veselo vijest, ali doda da će i on sa svoje strane naći način zadovoljštine. Tako i poslije odustajanja od dvoboja nije bilo nade u brzo pomirenje.

Prvi korak, koji je učinio Robert bio je da obnovi molbu u grofa Lozet za ruku njegove jedinice. U pismu mu je opisao susret s bratom, te kako je Albert pozvao na dvoboj. Osim toga zamolio je grofa da mu čisto i bistro odgovori.

Odgovor nije kasnio. Odgovorio mu je, da Milka ne misli na vjenčanje, jer da se je zavjetovala Bogu da će ući u redovnički stalež. I dao mu je naslutiti da je uzrok ovomu svađa među braćom.

Odgovor je djelovao na Roberta kao grom iz vedra neba. Više sedmica nije, radi velike melankolije, nalazio mira. Međutim svaka zapreka među braćom je pala. Sad će se sigurno pomiriti, jer se obojica mogu tješiti da nitko ne može postići cilj. Ali, na nesreću, tako nije bilo. Robert je uvijek osjećao ranu za koju je Albert bio kriv. Bio je ljut i na grofa Lozeta, što je, po njegovom mišljenju, mogao pretpostaviti vojničkog časnika glavi bogate i plemenite obitelji Turié.

Također i u Albertovoj duši rađala se potajna mržnja na Roberta. Zato je na svaki način htio prekinuti odnose s bratom i razdjeliti baštinu.

Ali dioba nije mu bila mila, jer se je sjećao riječi oporuke pokojnog oca. Zaludu, prekršiće i zadnju volju svog oca. Koliko uvredljivih riječi nijesu izrekli. Pet godina su istraživali spise, pobijali njegovu vrijednost. I napokon se razdjeliše. Mnogi odvjetnici i posrednici moradoše posredovati, te stekoše mnoge pare.

(Nastavit će se)

Bog ne plaća svake subote

Mare Kukić ostala je na pustom ognjištu sa petero djece. Njezin muž Petar otišao je pred rat u Ameriku, ne bi li skucao štogod novaca, da proširi kuću i oko kuće. I Petar joj se je za prve dvije godine javljao i slao novaca, a poslije kao ukopan, zamukne... Mara je bila dobra i poštena, kako ju je uzgojila lička majka, pa nikada nije na-

strano, a Bože učuvaj, zlo pomislila o svom Petru. »Maro, kad ti Petar ne piše i kad ti ne šalje, znak je, da na te ne misli i da s drugom dijeli,« snašle bi je žene. »Ludo— drugi će joj put — ludo, što se patiš s malom dječicom, ne bi li bilo bolje, da si uzmeš drugara, pa će ti biti lakše i veselije.« — »Ne govorite mi o tomu« — prikorila bi ih Mare — »to je grehota i sramota; ja učiniti takova što neću, pa neću.«

27. studenoga 1929. primi Mare Kukić pismo.. Nije čitati znala, pa ga dade starijemu sinu, da pročita. Pismo je bilo od njezina Petra. U njem joj javlja, da kreće iz Montevidea, kući. Tko veseliji od Mare. Ta kako i ne bi? Već jedanaest godina o njemu nema glasa ni priglasa, sada za njega ne samo da čuje, već eto i dolazi. Mnogo je pretrpjela, osobito za ratnih godina, da prehrani sebe i djecu. Sad je radila po kućama, sad šivala, krpala, prala. Ali kad joj dođe njezin Petar, donijet će i novaca i svoje ruke, pa će joj biti lakše. Ne samo, nakupit će zemlje, pa će njezin stariji sin Anto, a s njime i druga dvojica braće od oca naučiti popreći konje pod kola, volove uz plug, uz branu. Sve je to bijedna Mare u mašti snovala i kao već nečemu stalnomu se radovala.

Petar je napokon došao iz Amerike. Dočekala ga je Mare sa djecom velikim veseljem. I rođaci su došli, da ga posjete. Svatko se nadao, da je Petar došao pun novaca, pa da će darivati svojtu, a mještane razduživati. Ali prevarila se žena, prevarili se rođaci i svi. Petar se vratio skoro prazne kese, a pun grijeha na duši. U tuđini zaboravio je na molitvu, na crkvu, na svete Sakramente, a podao se pijanstvu i nećudorednosti, te mu se je tijelo i duša rastrovala. Dosta ga je bilo vidjeti: tijelo mu je bilo kost i koža, nos crven ko u purana a svaku si mu žilicu mogao prebrojiti na licu, ta vidljivo je kroz njih tekla pokvarena krv. Međutim njegove su riječi bile psovke na Boga, na Majku Božju i na sve što je sveto na nebu i na zemlji. Svoje hrvatske psovke nije zaboravio, a u Americi naučio je još gore, gadnije. Kao radnik među Talijanima, priučio se da prišiva svakomu pa i Bogu; porco — svinja. Kosa se ježila svakomu, a najviše njegovoj dobroj ženi Mari. Teško joj bilo, da ih čuje, a najteže što čuju djeca, da ih nauče. Dakako da ga je korila, a tada bi još jače i strašnije psovao, kao da su svi vrazi iz njega govorili. Osobito, kad bi se vratio pijan, tada bi sipao psovku za psovkom. I ljudi su se zgražali i bježali od njega. A zar se nesretnik obratio? Ne, već je mladost kupio i plaćao im za svaku psovku dinar. Tako se ubrzo uvukla i raširila psovka u selu K. da je sada psovao, koji prije ni pomislio nije.

Ipak Petar nije kući došao prazan. Iz Amerike je donio nešto robe i oko 150 dolara. Mare ga je nagovarala, da zaodjene djecu i da popravi kuću. To je najnužnije i najpreče. Ali Petar je mislio na jedno: na krčmu. Povrativši se iz Amerike našao je brzo prijatelja. Ta: kad bačvica suzi, svatko k njojzi puzi — kaže naša poslovica. No lozova juha, tobolac spuha. Tako i Petrov. Sad je pio u ime kuće i svinjca. A jadna Mare je morala da sve guta i da muči. Jedina su joj utjeha molitva i djeca. A kad bi što rekla, navalio bi na nju psovkom i kao ukopana ostala i ona i djeca kad se je na Boga nabacivao spomenutom jednom talijanskom psovkom.

* * *

Bilo je dne 20. siječnja godine 1930., kad je nad selom K. bjesnilo nevrijeme. Duvao je jaki sjeverni vjetar i snijegom motao, da je na mjestima pao do dva metra. U malenoj podrtoj kućici, pred malim fitiljem dugo je čekala Mare svog nesretnog muža. Djeca su već odavno polegla i spavala snom pravednika... Pred slabim svijetlom Mare je dugo molila Krunicu za obraćenje svog muža... Uz molitvu i suze nadošao i san, te i ona pođe na počinak.

Petar se sa svojim drugovima u krčmi kartao, pio, a dakako psovao i pjevao. Ta: vino ne muči, nego buči — naša je izreka. Kad je Petar iskapio i zadnju litrenjaču, bio je pijan kao čep. Dodijalo o ponoći i krčmaru, pa otjerao i Petra i drugove. Pjevajući rastali se i svaki svojoj kući. Došao je Petar teturajući se nekako do obora svinjca. Od pomrčine, gustog snijega i pijanstva otvori svinjac mjesto kućna vrata. Na prvi mah nije znao gdje se nalazi, hoće da ide nu zateturao je i pade ko klada u snijeg i brlog. Nije mogao da se digne, jer što se više naprezao da se iskopa, to je dublje padao. Zvao je sigurno na pomoć, ali od silnog vjetra i šuma, od sniježne vijavice, nije nitko čuo, doli svinje u obližnjoj kućici. Petar u snijegu i brlogu nađe strašnu i groznu smrt...

Jadna Mare digla se jutrom rano i pošla da traži nesretnog muža. Dakako da je otišla najprije krčmaru. Krčmar joj Josip kaza, da je o ponoći pošao kući, kao i njegovi drugovi. Raspitala se kod drugova, a oni joj rekoše kao i krčmar. Vratila se kući, i ne sluteći dobro, stotinu joj se misli navrznu u pamet. Bio, kakav bio, ipak joj je muž a što istom, ako je negdje u pijanstvu našao naglu smrt, pa bez pokajanja na drugi svijet?!... I potekoše joj dvije krupne suze niz patničko lice...

Mare se vratila kući i došla do obora svinjca. Našla je vrata na pola otvorena, ušla i ugledala razrovan snijeg, pomiješan s krvlju. Prigne se, okopa snijeg i... oj užasa! Naiđe na odijelo, kosti, lubanju — muža! Zavrisne na zapomaganje. Na viku iskočila su djeca i susjedi. Svi su jedno ustanovili: da su Petra proždrle svinje.

* * *

Bog ne plaća svake subote, ali kad plati, plati u redu. Petar je nazivao Boga i Majku Božju — porco — svinjom i eto su ga svinje proždrle... Tebi će se dragi čitatelju, činiti strašni ovaj događaj nevjerojatnim. Ali ne, Sveto Pismo tvrdi, da pravedni Bog kazni čovjeka upravo onim, čime čovjek griješi. Ovaj istiniti događaj, koji mi je pripovjedio župnik velečasni A. R. neka i tebe odvrati dragi čitatelju, ako si psovač, od najstrašnijeg i najvećeg grijeha, psovke.

(Nastavit će se)

O. Lujo Matijaca.

Krunica „Gospe od suza" zabranjena!

Ima već prilično vremena da se je u mnogim krajevima katoličkog svijeta počela širiti neka pobožnost, dotično molitva, nazvana Krunica Gospe od suza. Toj je molitvi početak bio u Braziliji, a šireći se svijetom došla je i u našu domovinu, te su mnogi u dobroj vjeri, ne opažajući u tom načinu molitve ništa vrijedno osude, također nastojali, da što više populariziraju taj način čašćenja bl. Djevice. Dapače i nekoji svećenici nemajući u tom pogledu nikakvih posebnih uputa svoje crkovne vlasti ne samo da joj nijesu bili protivni, nego su je čak i sa simpatijom primali. Govorilo se je naime da se je u Braziliji jednoj redovnici ukazala blažena Gospa i preporučila joj moljenje te krunice.

Međutim Crkva, koja budno bdije ne samo nad vjerom i ćudoređem u načelnom smislu ,nego također nad svim oblicima i načinima vanjskog očitovanja našeg unutarnjeg čuvstva pobožnosti, još prošle godine izdala je odluku, koju je dostavila biskupu u gradu Campilas u Braziliji, a kojom zabranjuje taj novi oblik molitve, tu novu krunicu bl. Gospe. Sveta je naime Stolica zabranila cijelu ovu pobožnost skupa s krunicom, slikom i medaljicom.

Na to eto upozorujemo i mi vjernike, a ujedno ovdje uzimljemo priliku da svima još jače na srce stavimo moljenje presv. Krunice Rozarija, što je sama bl. Djevica toliko stavila na srce sv. Dominiku kao najbolje sredstvo i za lično posvećenje i za postizanje svih onih sredstava, koja su nam potrebita na putu naše vječne i vremenite sreće. Ova naša Krunica jest napokon ona molitva koju su toliki Kristovi namjesnici sve do sadašnjeg Svetoga Oca Pape Pija XI. toliko preporučivali u borbi proti nevjeri, nećudorednosti i uopće svim pojedinačnim i društvenim zlima, koja biju jadno čovječanstvo.

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Svećeničko ređenje dominikanskih klerika. Dne 19. srpnja biskup dr. Josip Marija Carević zaredio je za svećenike u dominikanskoj crkvi u Dubrovniku dominikanske klerike-đakone fra Stanislava Stanića, fra Anselma Radića, fra Vjekoslava Marušića, fra Arsenija Jurina i fra Bertranda Paršića. Dne 25. pak istog mjeseca u dominikanskoj crkvi u Walberbergu u Njemačkoj, gdje su bili na naucima zaredio je pomoćni biskup u Kölnu dr. Vilim Stockums također nadalje fra Dominika Barača i fra Tarcizija Šimetovića. Svi su ovi otpjevali svoje prve svečane Mise većinom u rodnim mjestima. Njihov drug fra Inocent Mihojević, koji inače studira u Rimu, bit će zaređen tek na jesen, jer još nije navršio kanonski tražene godine a svoju će Mladu Misu pjevati u svom rodnom mjestu Bobovišću na Braču. Dok mladim levitima čestitamo na visokom dostojanstvu, molimo se podjedno vrhovnom svećeniku Kristu, da ih obdari milošću istinske svećeničke gorljivosti i ljubavi, da nadasve u ovim mutnim i kobnim vremenima budu s uspjehom mogli vršiti svoje sveto poslanje, na slavu Bogu, na ponos Crkvi i Redu, a na korist sebi i cijelom svom hrvatskom narodu!

Sastanak misijskog udruženja svećenika. Prošlog je mjeseca u Zagrebu održan sastanak misijskog udruženja svećenika. Tom sastanku je prisustvovalo do 150 svećenika iz raznih krajeva države. Prisustvovali su također četiri biskupa: nadbiskup-koadjutor dr. Stepinac, biskup ljubljanski dr. Rožman, prizrensko-skopljanski dr. Gnidovec i senjsko-modruški dr. Burić. Uz ostalo donesen je zaključak da se unaprijed svečanije slavi tako zvana misijska nedjelja.

Sedmi velehradski kongres. U Velehradu se stalno održavaju unionistički kongresi. Tako je održan kongres od 15. do 19. srpnja ov. god. Na tom kongresu su sudjelovali ponajbolji stručnjaci u tim pitanjima. Od Hrvata su bili franjevac o. dr. Rogšić i isusovac o. dr. Sakač. Molimo svi, da Bog uskori dan, kad će biti jedno stado i jedan pastir!

Smrt kardinala Bineta. U Besanconu je dne 15. srpnja umro nadbiskup i kardinal Karlo Binet. Rođen je god. 1869. u Juvigny u biskupiji Soisson. Vršio je službe župnika, kanonika u Soissonu te profesora teologije. U ratu je bio bolničar i vojni svećenik, a također je odlikovan legijom časti. Kao biskup mnogo je radio na podizanju crkava u ratu porušenih. Također se je istakao u promicanju Katoličke Akcije. Na kardinalsku je čast uzdignut god. 1927.

Dominikanac i obraćenje anglikanskog samostana. Pred koje vrijeme proširila se je brzo svijetom vijest da su svi redovnici anglikanskog samostana Mount Olivet, koji inače pripada kongregaciji Krista Kralja, prešli u krilo katoličke Crkve. Veliku zaslugu za to ima dominikanac o. Antonin Lowe, koji je kroz četiri godine bio u doticaju s tim redovnicima. Ti su redovnici i do sada priznavali Papino prvenstvo, a sada su se eto i formalno odrekli anglikanske vjere. Za temelj svog redovničkog života uzeli su pravilo sv. Benedikta.

Spomenik Kristu Kralju u Varšavi. Čitali smo nedavno kako je u Španjolskoj porušen monumentalni kip Krista Kralja, a eto međutim u glavnom gradu Poljske, Varšavi, postaviše krasni umjetnički kip Krista Kralja. I tako dok se Crkva katolička na jednoj strani bori s poteškoćama, na drugoj stiče nove uspjehe.

Kongres katoličke radiofonije u Pragu. Tu skoro održan je u Pragu kongres katoličke radiofonije pod predsjedanjem nadbiskupa i kardinala Kaspara, koji je kongresu isporučio pozdrav Svetog Oca. Na kongresu su obrađena neka zanimiva pitanja, kao: »Duhovna misija radiofonije«, »Katolici prema problemima radiofonije«, »Radio i znanost«, »Radio i misije«. Na koncu je doneseno više rezolucija, koje će nesumnjivo unaprediti katoličku radiofoniju.

Načelnik Pariza dobar katolik. Dok se inače u francuskom javnom životu opažaju razne pojave, koje kao da bi opet htjele Francusku uvući u vjerske borbe, dotle nam je tako utješno konstatirati činjenicu da je francuski glavni grad dobio za svog načelnika odličnog katolika, Rajmunda Laurenta, koga je za tu službu biralo pariško gradsko vijeće. On je inače član mnogih vjerskih društava, a također je tajnik Demokratske pučke stranke, kojoj pripadaju mnoge odlične francuske ličnosti. Prigodom ovog izbora francuski listovi ističu da je novi pariški načelnik poznat radi svoje odanosti slobodi i poretku a tako isto radi poštivanja moralnih i vjerskih snaga, a nadasve radi nastojanja oko ostvarenja socijalne pravde putem demokratske evolucije.

Trajni napadaji na katolicizam u Njemačkoj. U Njemačkoj kao da se u posljednje vrijeme traži svaki povod, da se može napadati katolička crkva, njezino djelovanje i njezini službenici. U tomu su i previše poznate pojedine činjenice. Međutim ta mržnja na katolicizam ide tako daleko da je nedavno karitativnom društvu »Caritas« u Freiburgu bilo zabranjeno sakupljati za siromahe. A dopustili su tek onda, kad su istovremeno imale sakupljati također dvije protestantske organizacije i Crveni križ. Na koncu su se još katolicima izrugali, da su malo sakupili prema ostalima, kojima se je uostalom bilo tako pri ruci.

Stogodišnjica kršćanskog učenjaka. Nedavno je Francuska, a i cio naučni svijet proslavio stogodišnjicu rođenja slavnog fizičara i matematičara Andrije Marije Ampera. Napose se je on istakao na polju magnetizma i elektrodinamike. No mnogi kao da su tom prilikom zaboravili istaknuti da je Ampere bio također gorljivi vjernik, koji je svakog dana dugo klečao pred svetohraništem.

Križ u jednoj francuskoj vijećnici. Premda je po zakonu o rastavi crkve i države u Francuskoj zabranjeno postavljanje vjerskih simbola u državne zgrade, ipak je načelnik grada Hilavie de Lonlay dao u vijećnici svoje općine postaviti križ. U prigodnom govoru rekao je ovo: »Nadam se da će nam dok budemo živjeli mi i naši potomci, Isus, koji je danas zauzeo počasno mjesto, ostati kraljem, koga ćemo svi ljubiti i štovati«.

KRUNIČARSKI ŽIVOT

KRUNIČAR I KREPOST RAZBORITOSTI.

Poslije nego smo govorili u kratko o bogoslovnim krepostima, o vjeri naime, ufanju i ljubavi u koliko su u vezi s životom svakog kršćanina napose kruničara, zaustavit ćemo se sada u ovo nekoliko brojeva »Gospine Krunice« malo na stožernim (jer su naime temelj ostalima) ćudorednim krepostima, na krepostima naime razboritosti, pravednosti, jakosti i umjerenosti. Najprije dakle o razboritosti.

Razboritost kako znamo, jest krepost od Boga ulivena, po kojoj nam razum nalaže što imamo u pojedinoj zgodi učiniti ili izbjegnuti u koliko je prikladno, dotično protivno našem zadnjem cilju.

Iz te definicije razboritosti jasno nam je odmah, kako je to krepost, koja na neki način vodi sav naš duhovni život. Jer kako znamo, u duhovnom životu možemo pogriješiti na dvije strane: čineći premalo ili čineći previše. To čineći previše moramo shvatiti u tom smislu, što čovjek više puta može, nastojeći oko nečesa u duhovnom životu što mu nije naloženo, u isto vrijeme propustiti neku drugu strogu dužnost. U takvom slučaju dakako da bi griješio. A eto upravo i tu razboritost treba da unese red, razmjer. I dok se ostale ćudoredne kreposti kreću oko volje ili oko naših osjetnih sposobnosti, krepost razboritosti upravlja onim što je najsavršenije u čovjeku: njegovim razumom. Zato u duši ljudskoj ne može da bude nijedne ćudoredne kreposti, ako nema razboritosti. Ostale ćudoredne kreposti možemo da zamislimo bar jednu bez druge, ali ako te kreposti nijesu u skladu s razboritosti, nijesu više kreposti.

Kad je dakle za naš praktični kršćanski život od tolikog značenja razboritost, treba da ju od Boga molimo i revno se trudimo da je postignemo. A tu će nam mnogo pripomoći nama kruničarima upravo razmatranje otajstva presv. Krunice, gdje nam u svakoj prilici blista razboritost božanskog Spasitelja i njegove Majke u djelu ljudskog otkupljenja. Molimo ih ujedno da drže od nas sve ono što svijet drži mudrošću i razboritošću, jer je sve to lažno, a k našem zadnjem cilju dovest će nas jedino Božja razboritost, koju doista pokvareni čovjek često naziva ludošću i bezumljem, no ona nas jedina dovodi do pobjede.

NAŠI DOPISI

ČABAR. — Euharistijski dekanski kongres u Čabru. Čabarski dekanat bio je ovih dana svjedokom događaja, koji je za ovaj kraj nezaboravne i trajne vrijednosti. — Takvo što taj kraj niti je još doživio, a dugo još ne će niti doživjeti. — Dne 4. i 5. srpnja održavao se dekanatski euharistijski kongres u Čabru. Euharistijski Krist primio je poklonstvo Gorana čabarskog kotara, onih Gorana, koji možda od svih krajeva najviše osjetiše bijedu ovih dana.

Do 6000 ljudi što Hrvata, a što obližnjih Slovenaca došli su tih dana u Čabar, da se »umorni i opterećeni« pomole kod onoga koji ih jedini može utješiti. No posebna karakteristika ovoga kongresa bila je duboka pobožnost. Tko je vidio noćnu procesiju, koja se u oči kongresa održala u čast Nebeskoj Kraljici, kad je do 2000 vjernika u toploj molitvi i srdačnoj pjesmi prolazilo mjestom i to onih vjernika, koji u današnjim danima imaju jedva najnužnije za život bio je duboko ganut. Tolika pobožnost mogla je biti samo u dušama onih koji posjeduju duboku vjeru, bitnu oznaku ovoga kraja.

Tih su se dana kupili vjernici kao djeca oko svoga pastira preuzvišenoga gospodina biskupa dra Viktora Burića, koji je sam lično došao na ovaj kongres, a u ovaj kraj, kojemu je nekada kao čabarski župnik davao prvence svoje svećeničke službe.

Pontifikal i procesija sa Presvetim za euharistijskog kongresa u Čabru

Tri su bitne oznake tako resile ovaj kongres. — Duboko poštivanje i vjera u presvetu Euharistiju, topla djetinja ljubav prema Presvetoj Djevici, te odanost prema crkvenom poglavarstvu.

Na sam dan kongresa je do 1600 vjernika primilo presveta otajstva ispovijedi i pričesti. Ispovijedalo se cijelu noć. Dva su se događaja duboko utisnula u srce sviju. — Misa prvopričesnika koju je služio sijedi starac vjeroučitelj prof. Valjato, pod kojom su se pričestila sva djeca, a prvopričesnike pričestio je sam preuzvišeni biskup.

Pontifikalna misa na trgu mjesta bila je veličanstvena. — Riječi svoga nadpastira gutao je upravo narod.

S pažnjom saslušani su govornici Dr. Cividini, narodni zastupnik te prof. Sušić, koji su pokazali narodu kako ne smije ići za krivim porocima, već se držati one staze, kojom sigurno stupa već 1000 godina Hrvatski narod, svete crkve katoličke.

Završetak kongresa bila je veličanstvena procesija silnim govorom o. dra Siba Budrovića, dominikanca.

Najintimnija točka kongresa bila je adoracija uoči kongresa i polnoćka. U dubokoj tišini padao je vjerni i ispaćeni puk pred Krista u Euharistiji, da ga časti, da mu se moli, i da od njega dobije snage u ovim teškim danima.

A kad je pod sv. misom polnoćkom prozborio propovjednik dominikanac o. Sibe Budrović o jedinoj sreći sviju o Presvetoj Euharistiji nije se glasa čulo. U prepunoj crkvi čulo se samo jedno, uzdah, obećanje, da smo Kristovi, te da ćemo njegovi ostati.

Prošli su ti dani sreće, samo ti redci i slike uspomena su na to, no ono što je donio kongres ovom kraju nikada ne će nestati. Duboku i oživljenu vjeru u Presvetu Euharistiju, čvrsto pouzdanje u Boga i ljubav prema presvetoj katoličkoj crkvi, koju ništa uništiti ne će.

KAPRIJE. — Utemeljenje Bratovštine presv. Ružarja. Prema općenitoj želji župljana župnik Don Emerik Halbédl u Kaprijama potražio je dozvolu od nadležnog Presvijetlog Ordinarijata u Šibeniku za osnivanje Bratovštine Presvetoga Ružarja. Utemeljenje Bratovštine je učinio o. Jacint Belić, dominikanac u Šibeniku. Župljani su se odazvali u vrlo lijepom broju, tako da je seoska crkva bila puna prilikom svečane Mise.

Pjevački zbor Križarskog Bratstva je pjevao svetu Misu uz pratnju na violini velečasnog župnika i g. Nida Šabalića iz Šibenika. Pjevačkim zborom je dirigirao dirigent g. Ante Radovčić.

Ovom prilikom se ponovno dokazalo, koliko je ovaj narod željan vjerskog i prosvjetnog procvata. **H**

DRAGA. — Iz Hrv. kruničarskog društva. Dne 19. pr. mj. priredilo je naše društvo svečanu akademiju u čast kruničara-mladomisnika vlč. Mičetića s bogatim i biranim programom. Ujutro istoga dana prikazao je vlč. Egidije veliku pjevanu misu Svevišnjemu u Dragi, a poslije blagoslov.

Iza blagoslova počela je naša akademija u velikoj dvorani Narodnoga doma.

Pozdrav je bio sadržajno vrlo dobar, a lijepo ga je izrekla M. Viškanić.

Od M. Pavelića »Mladomisnika« dobro je deklamirala S. Veselić.

Drama »Ljubi bližnjega« odigrana je vrlo efektno, tako da su se mnogima orosile oči suzama. Od A. Peroša »Mladomisniku« deklamirao je u heksametrima vrlo sugestivno A. Sironić.

V. Banko je održao temperamentan govor o ulozi svećenika i kruničara u radu za Boga i narod. U govoru je prikazao najvažnije momente iz hrvatske povijesti, na koje je utjecao katolicizam, koji je sa svećenstvom bio uvijek na braniku Hrvatstva.

Zatim je govorio o hrvatskoj kulturi, koja je ujedno i katolička. Prema tome je kod hrvatskog naroda nijekanje katolicizma ujedno i nijekanje Hrvatstva. Na koncu je govorio o potrebi afirmacije kruničarske akcije u našoj domovini i završio pozivom mladomisniku da bude vjeran Kristu i Hrvatskoj domovini, pa će mu Kalvarija, koju si je sa svetim redom uzeo na leđa, biti lakša.

Posljednja točka, drama »Zlatni križ«, odigrana je sa mnogo razumijevanja i volje. Tu su najbolje izvele svoje uloge Marica i Anica Bakarčić, no nisu zaostale ni druge pretstavljačice. Ova drama ostavila je dubok utisak na sve prisutne.

Čitava je ova svečanost zaključena oduševljenim pjevanjem »Lijepe naše«.

Kruničar.

»Čini se, da ne će nigda biti previše istaknuto, da se ne treba bojati za propast vjere od neznanja i od pogubnih zabluda u onim mjestima, obiteljima i narodima, gdje je običaj moljenja presv. Krunice u negdašnjoj časti«.

Papa Lav XIII.

KRUNIČARSKA GLAZBA JE TU!

Svi naši mnogobrojni prijatelji, napose oni koji su naši kruničarsko-glazbeni dobrotvori, primit će s radošću vijest, da nam je, hvala Bogu, u razmjerno u kratkom roku uspjelo nabaviti glazbala za našu kruničarsku glazbu u Zagrebu. Naši kruničarski dečki veselo prihvatiše svaki svoje glazbalo i već započeše vježbati se i učiti se pod vodstvom vrsnog kapelnika. Nadamo se, da ne će dugo trajati, kad će zaoriti naše svete pjesme te kruničarske i narodne davorije.

Međutim, iako smo naručili glazbala, nijesmo ih mogli posve isplatiti; treba nam još toliko koliko smo isplatili, da se uzmognemo riješiti isplatne dužnosti. Stoga apeliramo na daljno pomaganje sa strane plemenitih prijatelja ove naše akcije, moleći ih da nam svojim doprinosima budu pri ruci do kraja. Rado primamo svaki pa i najmanji dar za spomenutu svrhu.

Doprinose molimo slati, kao obično, preko naših čekova (s oznakom »za kruničarsku glazbu«) ili posebno na ovu adresu:

Središnje kruničarsko vodstvo, Zagreb - Maksimir, Kažotićev trg 4.

DOPRINOSI ZA KRUNIČARSKU GLAZBU U ZAGREBU

Po Din 100: Bratovština sv. Krunice u Beogradu (vlč. oo. Asumpcionisti), Petar Kovačić.

Po Din 60: Julijana Kralja.

Po Din 50: Dr. Janko Šimrak (doprinos za kolovoz), dominikanski samostan Trogir, dr. Josip Marić (peti doprinos).

Po Din 20: Madalena Njirić, župni ured Prezid, dr. Ivo Blažević, Slavoljub Petrač.

Po Din 12: Marija Ivić.

Po Din 10: Labura Joso, Stjepan Novosel (doprinos za srpanj), Viktor Banko, Fundak Mijo, Pinković Antun.

Po Din 5: Dr. Tomislav Firis, Franić Ivanka.

Srdačna hvala plemenitim darovateljima!

(Nastavak slijedi)

UPOZORENJE PRETPLATNICIMA »GOSPINE KRUNICE«

Kako smo to u zadnjem broju našeg glasila istaknuli, obustavljeno je dalje šiljanje »Gospine Krunice« svima onima, koji uza sve naše ponovljene opomene, nijesu se odazvali i nijesu nam poslali pretplatu, dotično zaplatu za glasnik, i to nekoji već za više godina. Mislili smo da će to biti svima time snažna opomena, i da će oni sada barem shvatiti što im je stroga dužnost. Međutim, osim ograničenog broja, ostali su ostali potpuno bez shvaćanja. Nadamo se ipak da će mnogi, ako im je moguće prošla opomena izmakla pozornosti, sada barem ovo ozbiljno pročitati i udovoljiti svojoj dužnosti. Ako nam pošalju zaostalu pretplatu, mi ćemo shvatiti da oni hoće i dalje ostati našim pretplatnicima pak ćemo im poslati sve zaustavljene brojeve glasnika koje još uvijek za njih čuvamo. Toliko da znadu, kako mi sa svim tim još uvijek računamo na njihovo razumijevanje ovako plemenitog djela.

PRILOG:

Zrno do zrna pogača,
Kamen po kamen polača.
Nar. poslovica.

Nastoj da svaka ruka, koja pobožno prebire krunicu, daruje samo jedan dinar mjesečno, pak ćemo već slijedeće godine podići u bijelom Zagrebu velebni hram Majci Božjoj presv. Krunice.

DOPRINOSI ZA GRADNJU SVETIŠTA KRALJICE PRESV. KRUNICE U MAKSIMIRU (ZAGREB)

Din 600: R. R.

Din 100: Kučinić Lucija, Đurić Bara, Hallinger Janko (dvaput).

Din 447.50 sakupljeno u škrabici u crkvi.

Din 85: Lukanović Zora.

Din 60: Nikolić Ema (skupila).

Din 50: Dr. Hren D., Dr. Stepinac A., Đurić Tereza.

Din 30: Magdić Josip, Brlek Marija, Levičnik Franc, Moskatello Kuzma.

Din 26: Kruničari Peteranec.

Din 20: Boršoš Zvonko, braća Novaković.

Din 15: Zimmer J.

Din 10: Sklebar M., Buček Anka, Prelogović Irena, Hangl M., Baksač G., Brelić Marija, Dr. Beluhan, Bratoljić T., Bučeka.

Din 5: Vučković Julius, Rožman Katica, Temek Lj., Kržek A.

presv. Krunice. Premda nam je dakle on još daleko više od mjesec dana, treba
presv. Krunice. Pramda nam je dakle on još daleko više od mjesec dana, 'treba
ipak da se već sada na nj pripravljamo. Da se pripravljamo dakako u prvom redu molitvom i djelima pobožnosti. Ali da ne zaboravimo još nešto. Ljubezni sin i kćerka nastoje prema svojim mogućnostima da o imendanu razvesele svoju majku također kojim darom. A Marija je majka svih nas. Kraljica presv. Krunice svačija je Kraljica, a u prvom redu bogoljubnika njezine krunice. Zato već sada počnimo s kojom žrtvom pak da našoj nebeskoj Majci možemo pokloniti što bolji darak šaljući o Njenom blagdanu neki milodar za gradnju njezinog kruničarskog svetišta u Zagrebu. Ako bude taj dar učinjen iz ljubavi, Marija će ga rado primiti i ne će kasniti da nam za jedan naš dar stotinu svojih darova podijeli.

Samostan dominikanaca i Odbor za gradnju.

AKCIJA ZA PROŠIRENJE CRKVE MATICE BRATOVŠTINE PRESV. ROZARIJA U SPLITU

»Pobožno Društvo« presv. Rozarija kod oo. Dominikanaca u Splitu primilo je nadalje slijedeće milodare:

K. H. (za nove orgulje u rečenoj crkvi **Din 6000; A. C.** (za nove orgulje) **Din 3000;** N. Matulović, Cleveland, sakupila Din 695; M. Šimunić 500; J. Matić Din 250; N B. Din 250; N. N. Din 200; A. Poparić **H. K. poklonila Din 3000.**

Po Din 100: M. Deminić; A. G.; G. A.; D. Borozan u zahvalu za primljenu milost; don V. Lisičar; V. G.; F. Birčić; Lj. Birčić; M. Čulić.

Po Din 50: dr. I. Tartalja; T. Gopin; N. N.; F. Nižetić; N. B.; M. Braević; N. N. na čast sv. Vinka Ferera; M. B.; M. Bego.

Po Din 20: K. Hagendorfer; N. Dojmi; D. Borozan; don D. Pavlov; M. Mašina (za orgulje); M. Bužančić; M. Heđi; M. Cvitanović; G. Božić; V. Laneve; dr. M. Dujmović; A. Ugrinović (za orgulje).

Po Din 10: L. Brovet; I. Paspa; isti za orgulje Din 10; J. Metličić; M. Hribar; N. Nonveiller; I. Zuljani; K. Ružić; M. Bezić; I. Šolić; B. Martić; R. Derado; M. Bego; M. Ivanišević; N. Bonacci; dr. I. Bulić; E. Dujmović; M. Bužančić; M. Ceciliani; I. Marković; I. Milišić; J Perić; D. Bartulica (imena ostalih slijede).

Nađeno u škrabicama Din 1810.

Plemenitim darovateljima hvala i neka Bog stostruko odvrati. Svaki milodar za crkvu i za nove orgulje šalje se na:

»Dominikanski Samostan« u Splitu.

ZAHVALNICE I PREPORUKE U MOLITVE

Zagreb. — Kao otac obitelji, sa četvero sitne djece, u teškim prilikama, dnevnog života, naročito danas, pao sam u bolest, bijedu i očaj sa svojom familijom. Za ranije svoje mladosti posvetio sam se našoj uzvišenoj Majci za pomoć pa tako i sada kao otac skrušeno i savjesno sam se udostojio umoliti našu uzvišenu Majku, i sv. Josipa za pomoć, uz zagovornu molitvu. I molitva mi bude uslišana. Toga radi, prema obećanju, dajem zahvalu bl. Djevici Mariji i sv. Josipu. Ja ću i nadalje štovati i širiti njene pobožnosti, a molim i nadalje, da me zaštiti i očuva od zla, a ujedno da nam udijeli sve druge milosti. **Ignac Strahinšćak.**

Split. — 17. siječnja g. 1934. razbolila sam se u grlu. Odatle dobila sam upalu porebrice, upalu zglobova i bolest srca. To me je dovelo na rub smrti, da sam i primila svete Sakremente umirućih. Na blagdan blažene Ozane na 27. travnja pošlo je dubrovačko hodočašće u Kotor. Ponijeli su moje odijelo i stavili na raku, gdje počiva neraspadnuto njeno sveto tijelo. Obukla sam ga i odmah očutjela, da mi ognjica i boli jenjavaju, tako da sam za kratka vrijeme ozdravila.

Ove godine u siječnju povrati se ista bolest. Ležala sam tri mjeseca. U svojoj teškoj bolesti zavapih: »Sveta moja Ozano, pomozi me, ozdravi me«. Uz to sam držala na sebi ostrižak njenog blagoslovljenog odijela. Bolest je krenula na bolje i ja sam opet ozdravila i zdrava sam i sada, hvala Bogu, po zagovoru blažene Ozane. **Sestra Dominikanka.**

Sveta Jana. — Moja obitelj došla je na težak položaj. U najvećoj nevolji ja sam se utekao »Kraljici Presv. Krunice«, devetnicom, koja se nalazi u molitvenoj

knjižici »Petnaest subota«, t. j. 3 devetnice u prošnju, a 3 devetnice u zahvalnost. I hvala Mariji Presvete Krunice, nakon svršene devetnice, dobili smo oveću svotu novaca za potrebe u gospodarstvu. Molimo isto svaku večer krunicu, zajednički, cijela obitelj.

Pošto je moja obitelj posvećena Presvetom Srcu Isusovu to smo se također mnogo utjecali Presv. Srcu, kojemu ovim putem zahvaljujemo na podijeljenom dobročinstvu.

Nikola Rožić.

Zagreb. — Dubokim i čvrstim pouzdanjem u sv. vjeru obraćam se često toplom molitvom za koju milost našoj dragoj Gospi Kraljici presvete Krunice i Njezinom prečistom zaručniku sv. Josipu.

Izjavljujem, moja pouzdana molitva za jednu osobitu milost, uslišana je.

Zahvaljujući se u ovom milom Glasniku, kličem iz dna srca i duše:

Hvala, slava i čast presvetoj Djevici, Kraljici presv. Krunice i Njezinom prečistom zaručniku sv. Josipu.

A. S.

Zagreb. — Zahvaljujem dobrom Bogu na uslišanoj molitvi, što me je na zagovor Bl. Djev. Marije, sv. Dominika i sv. Katarine Sienske pomogao u teškoj nevolji. Ovim putem ispunjavam zadano svoje obećanje.

Jelinek Dorotea.

Tršće. — Zahvaljujem Srcu Isusovu, Kraljici presv. Krunice, sv. Josipu i sv. Antunu za ozdravljenje moje majke od teške bolesti i za druge uslišane i primljene milosti.

Fanika Rede.

Zagreb. — Srdačno se zahvaljujem Majci Božjoj na primljenim milostima.

Albert Brestić.

N. — Zahvaljujem se za primljene milosti bl. Djevici Mariji od sv. Krunice.

N. N.

Mala Subotica. — Zahvaljujem se Kraljici Svete Krunice i sv. Rozaliji na uslišanoj molbi.

Boža Vrkljan.

Dubrovnik. — Dugo sam se utjecala mojoj dragoj Majci Božjoj presv. Rozarija u mojim teškim obiteljskim neprilikama. Presv. Djevica se je odazvala i uslišala moje prošnje. Neka je slava mogućoj Majci Božjoj presv. Rozarija.

Dragutina Šimatović.

Preporučuju se u molitve: Š. M. — Peteranec; Š. S. — Kastav; I. S. — Zagreb; K. D. — Pitve; A. B. — Jastrebarsko; S. M., N. A., H. N., S. M., A. P., T. T., V. J., K. V., R. F., P. Z. za sebe, svoje žive i mrtve; P. Š. za sebe i svoje.

DAROVI »GOSPINOJ KRUNICI«

Po Din. 20.—: Carević Konstanca, Selce; Sl. Mokrović, Cvitković Virginija, Maribor, N. N.

Po Din. 10.—: Škrivanić Eliza, Orašac; Brajević Marija, Split; Šegerec Marija, Peteranec; Irma Spuruyay.

Po Din. 5.—: Kraljević ud., Jaska.

KALENDAR GOSPINE KRUNICE ZA G. 1937.

Cijena ovoga prošlih dana štampanog kalendara i adresa za njegovu narudžbu označena je također u posebnom oglasnom prilogu, koji šaljemo svojim pretplatnicima u ovom broju našeg glasnika. Za potvrdu, kako je bogato i izvrsno uređivan naš kruničarski kalendar i kako se narodu dopada, služi kao dokaz na desetke stiglih nam priznanica u tom pogledu. To nam je nemoguće ovdje ih navesti. Iznosimo samo dvije priznanice za prošlogodišnji kalendar.

G. Ivo Lendić u svome prošlogodišnjem osvrtu na »Kalendar sv. Ante« (»Hrv. Straža«, 5. XII. 1935.) dotakao se našeg kalendara među ostalim s riječima: »Ovdje pripominjem, da je važan i dragocijen dokumenat u ovom smjeru donio i ovogodišnji otmjeni i dobro uređeni »Kalendar Gospine Krunice« itd.

Druga priznanica. G. Gorski Franjo ml. iz Golubovca kod Varaždina poslao nam je pismo, kojim naručuje naše kalendare za raspačavanje i ovako se izražava: »između svega moga izuma i pisanja najprije Vas lijepo pozdravljam od Gospodina Boga i srca svoga. Želim da bi se što više u svijet proširila Vaša dobra štampa takovih lijepih i krasnih knjiga, to jest Kalendar Gospine Krunice. Pak sam ih namislio naručiti jedno 20 komada i u svijet rasprodati i na Vašu upravu novce poslati. Zato Vas molim da bi mi poslali 20 ili 30 komada kalendara« itd.

Mislimo da ove izjave govore dosta jasno. Stoga si naručite naš kalendar što prije. On je ove godine još potpuniji i obilniji, a također izvrsno uređen. S kalendarom Vam šaljemo naš ček, da nam po njemu možete poslati isplatu (10 dinara po komadu, i po mogućnosti 1 dinar za poštarinu). Pišite odmah na adresu.

DOMINIKANSKA NAKLADA »ISTINA«

ZAGREB - MAKSIMIR, KAŽOTIĆEV TRG 4.

Središnje kruničarsko vodstvo, Zagreb - Maksimir, Kažotićev trg 4.

Naša izdanja

Š. Jurkić: **Bl. Imelda Lambertini**, dominikanka, zaztitnica prve sv. Pričesti. — bogato opremljena knjiga, najljepši dar prvopričesnicima . . . . D 10

S. Košutić: **Sluga Vječne Mudrosti.** — Život najvećeg njemačkog mistika, br. Henrika Suzona. — — Otmjen sadržaj i oprema . . . . D 16

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Problem spoznaje**, stručno filozofsko djelo, 8⁰, strana 246 . . . . D 50

Fr. Drane O. P.: Duh Dominikanskoga Reda, osvijetljen i prikazan primjerima iz života njegovih svetaca i blaženika, strana 326 . . . . D 40

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Albert Veliki**, život novog sveca dominikanskog Reda . . . . D 15

Djela Sv. Terezije od Isusa (preveo dr. Fr. Binički), vrlo zgodan priručnik za duhovna razmatranja. Djelo ima tri sveska, a svakom je cijena s poštarinom . . . . D 43

M. Gillet O. P.: **Tendencija današnje intelektualne omladine** . . . . D 3

Š. Jurkić: **Sv. Katarina Sijenska** . . . . D 15

Romano Guardini: **Sveti znakovi** . . . . D 5

D. V. Mut: **Naprijed za križem** . . . . D 8

Opaska: Poštarina ide na račun naručitelja.

Uprava Dominikanske naklade „Istina"

Zagreb-Maksimir, Kažotićev trg 4.

TOPLO PREPORUČAMO SLIJEDEĆA NAŠA IZDANJA KOLEKCIJE »UZORI«

Štefa Jurkić:

BL. IMELDA LAMBERTINI

Neki osobiti dah duhovne neposrednosti i svježine diše iz ovog krasnog umjetničkog djela. Životopis će na dušak pročitati svatko, a napose će omladina u njemu naći nešto tako blisko i toplo.

Cijena s pošt. **Din 11.—.**

Sida Košutić:

SLUGA VJEČNE MUDROSTI

Ime bl. Henrika Suzona i njegova neobično istančana duhovna pojava poznati su i cijenjeni ne samo u katoličkom svijetu, već od svakoga tko ima shvaćanja za duboke radosti i boli čovjeka. Duša Henrikova dotakla je doista vrhunce umjetnosti i života.

Cijena s pošt. **Din 16.—.**

Štefa Jurkić:

SV. KATARINA SIJENSKA

Tko nije za nju čuo? Za tu veliku ženu, kršćanku, dominikanku? Sa svih tih strana prikazana je u ovom životopisu. To čitanje ujedno uvodi čovjeka u poznavanje jednog tako burnog odlomka crkovne povijesti.

Cijena s pošt. **Din 16.—.**

Narudžbe prima:

Uprava Dominikanske naklade „ISTINA"

Zagreb — Maksimir

Tiskara Braće Kralj, Zagreb.